

**ЕРНСТ МАЛИШЕВ
ПОТОМЪКЪТ НА
ДИНОЗАВРИТЕ**

Превод от руски: Емилия Янева, 1984

chitanka.info

Неочаквано той повдигна глава и се послуша... Тя го погледна с огромните си изразителни очи и плахо го попита: „Какво те тревожи?“

Той също така мислено ѝ отговори, че е почувствал, наистина смътно, някаква опасност. Тази опасност беше някъде далеч, много далеч. Там, високо в синьото небе. Но тя се появи, нещо повече, неочаквано и постепенно, много бавно се приближаваше и ставаше все по-близка и по-близка.

От деца те прекарваха времето си заедно. Колко е хубаво само двамата да се къпят във водоема, весело да се забавляват по поляните, обсипани с големи благоуханни цветя, преливащи от червено-лилаво до масленозелено и синьо, да почиват... След това да отидат до гигантската папрат, да си откъснат от нея и да подъвчат вечнозеления ѝ кисел лист. Той винаги оставяше за нея най-сочните и млади места. А колко са сладки излъчващите аромат златистооранжеви плодове на тези разлегнали се дръвчета, в сянката на които толкова спокойно и уютно се дреме!

Те бяха единствените стопани на своята зелено-морава планета. Дългата еволюция беше развила мозъка им, действието на биополето му се разпространяваше на огромни, неизмерими разстояния.

Когато се върнаха при своите, разбраха че безпокойство е обхванало целия Род. Всички стояха и напрегнато се вглеждаха в започналото да тъмнее познато им небе, върху небосвода на което бяха започнали да се показват първите мъждиви звезди на далечни галактики и светове.

„Трябва да се иде при Древния“ — помисли Той и всички се съгласиха с него.

„Идете двамата, вие сте млади, а трябва да се върви дълго, ще стигнете. Той знае какво трябва да се прави. Той всичко знае. Само не забравяйте да се настроите на неговото биополе“ — каза им Главата на Рода.

Приближавайки се към гигантското блато, те вече забелязаха над повърхността му „платното“ от напречни израстъци на гръбнака на Древния.

Той усети приближаването им, подаде от дълбочината огромната си триъгълна глава, украсена с островърхи рогови гребенчета, и им изпрати мощния си мисловен импулс:

„Зная за какво сте дошли. Аз също усетих опасност, отдавна я усетих. Но тя е неизбежна... Това е звезда. Тя идва отдалеч. После пак си отива, за да се върне отново. Лъчите ѝ са смъртоносни. Тя убива всичко живо. След нейното изчезване всичко се променя. След всяко нейно идване става все по-студено. Могат да се спасят само водните животни.“

Те бързо намериха гора от папрат, подкрепиха се и притискайки се един към друг заспаха на топлата кадифена трева.

Пръв се събуди Той, все едно че някой го е бутнал. Притвори очи и видя циклопичната фигура на приближаващия се към него Древен, чиито плавни мисли нахлуха в неговия мозък:

„Аз успях да вляза в контакт с Всемядрия. Беда...“

Виждате ли, там далече — рохкавата почва. Това са планини... Те са съвсем млади... Те ще стоят още дълго време, те са безсмъртни, те са вечни... В дълбочината им има скрити, отиващи далеч пещери. Там, само там може да бъде спасено нашето бъдеще. Само там можем да спасим нашия Разум. Там вие ще скриете нашето потомство — чупливите раковини на люспите, в които започва да бие Животът...“

Тя рязко се отдръпна и с ненавист каза на Древния:

„Никога... Аз трябва да дам своя плод, своето яйце, единственото, за да го изядат те и да продължат своя живот. За да могат тези омразни месоядни същества да изядат нашия единствен потомък... Никога! Никога няма да допусна такова нещо... Нека всичко загине заедно с мен!“

Мощният биоимпулс на Древния веднага я успокои.

„Трябва да се спаси Разумът на планетата, а това е по-високо от Всичко. Във вените на месоядните тече същата кръв като вашата. Вие сте клони на един Род... Но те са по-приспособени към живота в бъдещето. Те са по-ловки, по-бързи. Те мислят по-живо и трябва да се борят, да търсят храна, да развиват мозъка си. Друг изход нямаме...“

ЕПИЛОГ

След два милиона години в една цепнатина на планината се свлече земята и от нея, отърсвайки се, излезе едно голямо двуного същество...

Върху голямата му глава лекичко отметната назад, светеха като огън две зелени очи, които от ярката дневна светлина веднага се

покриха с кожица, имаща два едва забележими отвора.

Китката на ръката му завършваше с три остри нокътя, които веднага му послужиха за почесване на люспестия гръб. То внимателно огледа равнината, обсипана с множество камъни и отломъци, след това бавно, едва-едва се запъти към зеленеещата се гора върху несгъваемите си долни крайници. Потомъкът на динозаврите излезе на първия си лов...

Публикувано във вестник „Клуб 15“, брой 26/1990 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.